

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 435/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. U., T., zastúpenej JUDr. L. M., usadeným euroadvokátom, B., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. U. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2013 doručená sťažnosť M. U., T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len

„listina“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 a žiada vydať tento nález:

„I. Usnesením Krajského soudu Bratislava ze dne 30. 4. 2013 č. j. 8 Co/236/2012-124 bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy.

II. Usnesení Krajského soudu Bratislava ze dne 30. 4. 2013 č. j. 8 Co 236/2012-124 se zrušuje.

III. Stěžovatelce se podle advokátního tarifu přiznávají náklady právního zastupování, které je Krajský soud Bratislava povinen vyplatit na účet právního zástupce stěžovatelky... do dvou měsíců od doručení tohoto nálezu.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 113/2011 proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) o zaplatenie sumy 1 026,62 € s príslušenstvom. V tomto konaní sťažovateľku zastupoval JUDr. L. M., usadený euroadvokát so sídlom v B., ktorého sídlom v štáte registrácie (Českej republike) je P.

Zaplatenia tejto sumy sa sťažovateľka domáhala z dôvodu jej vynaloženia na úhradu trov právneho zastupovania vo veci zastavenia trestného stíhania a rehabilitácie jej nebohého manžela P. U., ktorý bol rozsudkom bývalého Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 2 T 36/59 z 25. februára 1959 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v brannej moci podľa § 265 ods. 1 zákona č. 86/1950 Zb. Trestný zákon a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Sťažovateľka, zastúpená advokátom, dosiahla, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 13/2009 z 10. mája 2010 bola povolená obnova trestného konania, rozsudok z roku 1959 bol zrušený a uznesením okresného súdu „sp. zn. VOS Bratislava 2 T 36/1959“ z 26. mája 2010 bolo trestné stíhanie zastavené, pretože skutok nie je trestným činom.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 113/2011-102 zo 4. apríla 2012 vyhovel aj žalobe sťažovateľky o zaplatenie sumy 1 026,62 € s príslušenstvom a zaviazal žalovaného zaplatiť

sťažovateľke 1 026,62 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 25. mája 2011 do zaplatenia a trovy konania 709,66 € k rukám jej právneho zástupcu. Priznaná suma náhrady trov konania pozostávala z odmeny advokáta 275,50 € a náhrady hotových výdavkov vo výške 434,16 € zahŕňajúcich cestovné, stravné a náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní 4. apríla 2012.

Proti výroku rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 113/2011-102 zo 4. apríla 2012 o náhrade trov konania podal žalovaný odvolanie. V napadnutej časti navrhol zmeniť rozsudok tak, že sťažovateľke bude priznaná náhrada trov konania iba vo výške 275,50 € z titulu odmeny advokáta za vykonanie štyroch úkonov právnej služby vo veci. Žalovaný uviedol, že v prevyšujúcej časti okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď priznal sťažovateľke i náhradu hotových výdavkov jej advokáta, ktorý je usadeným euroadvokátom so sídlom v B, teda v mieste sídla súdu, na pojednávanie ktorého sa dostavil.

Sťažovateľka vo vyjadrení k tomuto odvolaniu žalovaného uviedla, že hotové výdavky boli vynaložené len pre správanie odporcu, ktorý nezaplatil žalovanú sumu dobrovoľne na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Sťažovateľka netrvala ani na nariadení pojednávania vo veci okresným súdom. Jej advokát skutočne vykonal cestu na pojednávanie z P., keďže má väčšinu pracovných povinností v Českej republike. Náklady boli vynaložené účelne a sťažovateľka sa ich vzniku snažila rozumným spôsobom predísť.

Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov prvostupňového konania vo výške 275,50 € k rukám jej právneho zástupcu a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Uznesenie krajského súdu č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 nadobudlo právoplatnosť 8. júla 2013.

Sťažovateľka porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013

odôvodnila tým, že krajský súd jej svojím rozhodnutím neposkytol riadnu súdnu ochranu proti nezákonnému konaniu žalovaného a hospodárnosť vedenia konania sťažovateľkou spravodlivo neposúdil. Pokiaľ krajský súd svoje rozhodnutie založil na ustanoveniach § 16 ods. 4 a § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“), ustanovenie § 16 ods. 4 advokátskej tarify reguluje výšku náhrady, ale nerieši, kedy nárok vzniká, a ustanovenie § 17 ods. 1 advokátskej tarify nerieši prípad, keď sa úkon právnej služby síce vykonáva v mieste, ktoré je sídlom advokáta, avšak napriek tomu z nejakého dôvodu cestovné náklady advokátovi vzniknú. Krajský súd považoval za nevýznamné, na čom sa sťažovateľka s advokátom dohodla, pokiaľ ide o náhradu hotových výdavkov (§ 16 ods. 1 a 2 advokátskej tarify), ako aj to, že žalovaný v rámci predbežného prerokovania nároku žiadosti sťažovateľky nevyhovel. Sťažovateľka na vysvetlenie, z akého dôvodu sa obrátila v uvedených veciach na JUDr. L. M., advokáta so sídlom v P., uviedla, že rehabilitácia a odškodňovanie, tzv. odopieračov vojenskej služby je špecifickou právnou oblasťou, ktorej sa venuje podľa jej zistení na Slovensku iba tento advokát. Ďalej v sťažnosti doručenej ústavnému súdu uviedla, že spravodlivému riešeniu veci by zodpovedalo iba také jej posúdenie, ktoré by vzalo do úvahy účelnosť vynaloženia hotových výdavkov sťažovateľkou, pričom pre posúdenie tejto otázky bolo potrebné zistiť, prečo náklady vôbec vznikli a či a ako ich vzniku bolo možné predísť. Namiesto toho krajský súd vychádzal zo zjednodušenej predstavy, v zmysle ktorej ak má advokát sídlo v mieste, kde sa úkon koná, potom mu nárok na náhradu hotových cestovných výdavkov nepatrí. Pritom je zrejmé, že hotové výdavky by neboli vznikli, ak by žalovaný v rámci predbežného prerokovania nároku vyhovel požiadavke sťažovateľky a ak by súhlasil s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania, ako to navrhovala sťažovateľka. Napriek tomu, že sťažovateľka a jej advokát urobili všetko, čo bolo reálne možné, aby vzniku cestovným nákladom predišli, musel advokát z P. do B. na pojednávanie cestovať. Je nespravodlivé, aby tieto náklady znášala bez náhrady sťažovateľka, ak tieto vznikli iba zavinením žalovaného. Krajský súd tak v konečnom dôsledku sťažovateľku „trestá za úspech“, keď sa postavil na stranu žalovaného, ktorého nesprávnym postupom celý spor v skutočnosti vznikol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd uznesenie č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 odôvodnil takto:

„V posudzovanej veci je zrejmé, že právny zástupca navrhovateľky JUDr. L. M. je zapísaný v Slovenskej advokátskej komore v zozname usadených euroadvokátov so sídlom v B., z čoho vyplýva, že na území Slovenskej republiky sústavne poskytuje právne služby v rámci výkonu advokácie, prostredníctvom svojej kancelárie so sídlom v B.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že pokiaľ usadený euroadvokát poskytuje právne služby na území Slovenskej republiky zo sídla na území Slovenskej republiky, náhradu cestovných výdavkov, stravné a náhradu za stratu času (§ 16 ods. 4 a § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) možno priznať len z miesta jeho sídla na území Slovenskej republiky do miesta, kde je právna služba poskytnutá.

Odvolačí súd sa tak v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou odporcu v tom, že za účasť na pojednávaní na Okresnom súde Bratislava I právneho zástupcu navrhovateľky, ako usadeného euroadvokáta poskytujúceho právne služby na území Slovenskej republiky, nemožno priznať náhradu cestovných výdavkov, stravné a náhradu za stratu času z jeho sídla v štáte registrácie v P. Právnomu zástupcovi navrhovateľky tak vznikol nárok na trovy právneho zastúpenia spočívajúce v odmene za štyri úkony právnej služby vo výške 275,50 eur a nevznikol mu tak nárok na náhradu hotových výdavkov uplatňovaných si vo výške 434,16 eur v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní pred súdom prvého stupňa.

V danom prípade je z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania bez právneho významu, že navrhovateľka sa s jej právnym zástupcom dohodla na druhu a výške hotových výdavkov v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní v zmysle § 16 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ako aj to, že navrhla, aby súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a že odporca jej žiadosti, v rámci o predbežného prerokovania nároku, nevyhovel.

S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 275,50 eur (§ 220 O. s. p.).“

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného

základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 236/2012-124 z 30. apríla 2013 v dôsledku ústavnej nekonformnej aplikácie ustanovení advokátskej tarify pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov usadený euroadvokát je oprávnený poskytovať právne služby na území Slovenskej republiky za podmienok a spôsobom ustanoveným týmto zákonom. Na účely tohto zákona a osobitných predpisov a v súlade s podmienkami ustanovenými týmto zákonom sa usadený euroadvokát považuje za advokáta podľa tohto zákona.

Podľa § 15 advokátskej tarify advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,

b) na náhradu za stratu času (§ 17).

Podľa § 16 ods. 1 advokátskej tarify advokát sa môže dohodnúť s klientom na druhu a výške niektorých hotových výdavkov, ktorých vynaloženie sa predpokladá v súvislosti s poskytovaním právnych služieb.

Podľa § 16 ods. 3 advokátskej tarify od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

Podľa § 16 ods. 4 advokátskej tarify na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 1 advokátskej tarify pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Zmyslom právnej úpravy výšky odmeny advokáta a náhrady jeho hotových výdavkov pre účely rozhodovania o náhrade trov občianskeho súdneho konania [§ 151 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] je stanoviť predvídateľné pravidlá rozhodovania o výške náhrady trov konania, ktoré musia nielen rešpektovať princíp rovnosti účastníkov v občianskom súdnom konaní, ale aj umožňovať na jednej strane úspešnému účastníkovi konania získať náhradu ním vynaložených nákladov v primeranej sadzobníkom vopred určenej výške, ale súčasne na druhej strane aj poskytnúť ochranu neúspešnému účastníkovi pred neprimeranou výškou uplatňovaných trov konania voči nemu.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení, postavenie usadeného euroadvokáta ako zástupcu účastníka v občianskom súdnom konaní na území Slovenskej republiky, pokiaľ ide o rozhodovanie o odmene a náhrade hotových výdavkoch v rámci náhrady trov konania, je zhodné s postavením advokáta zapísaného v zozname advokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou, pričom sa vychádza z toho, že sídlom usadeného euroadvokáta je jeho sídlo na území Slovenskej republiky evidované v zozname usadených euroadvokátov vedenom Slovenskou advokátskou komorou.

Klientovi usadeného euroadvokáta patrí preto ako súčasť náhrady trov občianskeho súdneho konania náhrada hotových výdavkov pozostávajúca okrem iného z náhrad preukázaných cestovných výdavkov podľa osobitného predpisu (§ 16 ods. 4 advokátskej tarify) a pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť a náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu (§ 17 ods. 1 advokátskej tarify). Obe tieto položky však patria klientovi advokáta iba v prípade, ak ide o úkon vykonaný mimo sídla advokátskej kancelárie. Tento záver vyplýva zo systematického

výkladu citovaných ustanovení advokátskej tarify (miestne prepravné je nahrádzané ako súčasť režijného paušálu – § 16 ods. 3 advokátskej tarify).

Pre rozhodovanie o náhrade trov konania je zásadne bez významu obsah dohody medzi advokátom a klientom o výške odmeny advokáta či o spôsobe náhrady jeho hotových výdavkov (§ 16 ods. 1 advokátskej tarify). Obsah tejto dohody má význam iba pre vzťah medzi advokátom a jeho klientom.

Účelnosť vynaloženia hotových výdavkov advokátom je predpokladom ich priznania ako súčasti náhrady trov konania v občianskom súdnom konaní klientovi advokáta (§ 142 ods. 1 OSP). Princíp zavinenia na vzniku trov občianskeho súdneho konania sa premieta do rozhodovania o náhrade trov konania iba v prípadoch stanovených Občianskym súdnym poriadkom (§ 147, § 147a OSP), avšak ku vzniku povinnosti na separátnu náhradu trov konania nemôže dôjsť v prípade, ak povinný účastník konania nenaplní predpoklady stanovené v príslušnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorými nie sú prípady riadnej realizácie svojich procesných oprávnení (napr. ak účastník trvá na osobnom vypočutí na pojednávaní a pod.). V prípadoch separátnej náhrady trov konania ide o zavinenie v procesnoprávnom zmysle. Ani ustanovenie § 150 OSP neumožňuje priznať náhradu trov konania v prípadoch, v ktorých nárok na náhradu trov konania nevznikol, prípadne vo väčšej výške, než v akej vznikol (toto ustanovenie umožňuje úspešnému účastníkovi občianskeho súdneho konania náhradu trov konania v prípade dôvodov hodných osobitných zreteľa iba nepriznať alebo skrátiť).

V prípade sťažovateľky, v konaní zastúpenej usadeným euroadvokátom so sídlom v B., bol uplatnený nárok na náhradu hotových výdavkov spojených s cestou na pojednávanie na okresnom súde zo sídla jej zástupcu v štáte registrácie do B. Ako z už uvedeného vyplýva, nárok na náhradu nákladov spojených s touto cestou nebolo možné sťažovateľke priznať i napriek tomu, že niet pochybnosti o jeho účelnosti a ani s ohľadom na procesný postup žalovaného, či na nepochybnú snahu sťažovateľky náklady konania minimalizovať (tobôž nie s ohľadom na obsah dohody uzatvorenej medzi sťažovateľkou a jej advokátom).

Pokiaľ v tejto situácii krajský súd náhradu hotových výdavkov sťažovateľke nepriznal, aplikácia dotknutých ustanovení advokátskej tarify (a ani Občianskeho súdneho poriadku) krajským súdom nenesie znaky ich ústavne nekonformného výkladu.

S ohľadom na skutočnosť, že citované ustanovenia advokátskej tarify a Občianskeho súdneho poriadku boli nepochybne sťažovateľke i jej advokátovi známe už v čase vykonania cesty advokáta na pojednávanie na okresný súd, považuje ústavný súd napadnuté rozhodnutie navyše i za také, ktoré vec sťažovateľky, pokiaľ ide o náhradu trov konania, posúdilo v súlade s princípmi spravodlivosti.

Právny názor krajského súdu, v zmysle ktorého ak má advokát sídlo v mieste, kde sa úkon koná, potom mu nárok na náhradu hotových cestovných výdavkov nepatrí, nie je neprípustne zjednodušeným princípom, ktorý neobstojí (ako to tvrdí sťažovateľka), ale naopak východiskom, na ktorom je náhrada cestovných výdavkov advokáta v zmysle advokátskej tarify postavená. Ani advokátska tarifa, a ani Občiansky súdny poriadok nestanovujú žiadne výnimky z tohto princípu a neumožňujú súdu rozhodujúcemu o náhrade trov konania tento princíp modifikovať tak, že účastníkovi konania, zastúpenému advokátom, by bolo možné priznať aj náhradu cestovných nákladov v takomto prípade (nad rámec režijného paušálu).

V prípade sťažovateľky teda nešlo o prípad, v ktorom by krajský súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. V tomto prípade od krajského súdu ani účel normy, ani história jej vzniku, ani systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov nevyžadovali odchýliť sa od doslovného znenia aplikovanej právnej normy spôsobom, aký sťažovateľka od krajského súdu žiadala. Krajský súd našiel interpretáciou abstraktných noriem konkrétne právo, rešpektujúc ústavné zásady.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo

nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľky neobstojí.

Iba to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky označených v jej sťažnosti, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2013